

Zegenbede voor de overledene

Een jaar of drie geleden leidde ik samen met een pastoor een uitvaart. Hij vertelde dat hij altijd gewoon was bij de kist de overledene een zegen mee te geven. Of we dat in dit geval samen konden doen. Ik stemde in. Hij zou ze uitspreken, ik het zegende gebaar maken.

Toen ik hem op het betreffende moment de woorden hoorde uitspreken, wist ik meteen: die wil ik hebben. Ik vroeg de pastoor of hij me de tekst wilde toesturen. Dat deed hij. En sindsdien gebruik ik ze bij elke uitvaart.

Aan het eind van dienst vraag ik de dragers bij de kist te komen staan. Daar sta ik dan zelf ook. En voordat de organist inzet en de overledene uitgedragen wordt, leg ik mijn hand op de kist, noem ik de naam van de overledene en spreek ik deze laatste woorden:

*We spreken over jou uit
wat niet in onze handen ligt
maar wat wij God
in diep vertrouwen vragen:*

*Dat jouw gesloten ogen
nu helder licht mogen zien*

*Dat je mag horen hoe je
bij je naam geroepen wordt*

*Dat het werk van je handen
geheiligd en voltooid mag zijn*

*Dat deze weg, de weg naar huis is
waar je met vreugde wordt ontvangen*

Dat alles wat je geloofd hebt

nu in vervulling is gegaan

*Dat je nooit veraf zult zijn
maar telkens weer in iets herkenbaar*

*Dat alles, wat je met liefde deed,
getekend is met eeuwigheid.*

Sinds ik die woorden gebruik, krijg ik er veel weerklank op. Ze doen anderen kennelijk net zoveel als ze mij deden.

We gedenken als kerken op 26 november de gemeenteleden die in het afgelopen seizoen zijn overleden. Een ritueel dat uitdrukt dat we hen niet vergeten. En tegelijk drukt het uit: de kerk bestaat niet alleen uit de levende mensen, maar ook uit hen die wij verloren maar die leven voor God. Maar is dat ook niet de belangrijkste functie van de kerk: woorden en gebaren vinden die troosten en reiken tot voorbij het zichtbare – zoals die zegenbede.